

[Justitsministeren.]

Dommerne. (*Ole Bjørn Kraft*: Nøj, men Dommerne vurderer forskelligt). Dommerne dømmer efter deres Overbevisning, efter en grundig Undersøgelse af Sagen. For Resten faldt Afgørelsen i disse Sager, hvad der naturligvis ikke har saa megen Interesse i denne Forbindelse, ganske sammen med den Opfattelse, jeg paa Forhaand havde dannet mig. Mig forekommer det ganske klart, at den konservative Ungdom virkelig havde været i Uniform, men at den socialdemokratiske Ungdom havde været i Skjortetærmer (*Hans Thyge Jacobsen*: Selvfølgelig!).

Det ærede Medlem Hr. Holstein stillede nogle Spørgsmaal til mig. Der er et grimt Ord, der siger, at der er nogle Mennesker, der kan være bondelumske. Det kan det ærede Medlem sikkert ikke være, men det er mærkeligt nok, at det netop var dette ærede Medlem, der stillede mig de Spørgsmaal. (*Christmas Møller*: Vil den højt-ærede Justitsminister ikke tale lidt højere). Med største Fornøjelse, jeg skal tale saa højt, jeg kan, jeg plejer at kunne tale, saa det kan høres. Altsaa det ærede Medlem Hr. Holstein spurgte mig, om jeg, naar disse Lovforslag var gennemført, straks vilde give mig til at opløse saa een Organisation og saa en anden, for det er jo Hovedformaalet med Lovene, sagde det ærede Medlem.

Det er ganske urigtigt. Hovedformaalet med Lovene er at tilvejebringe lovligt Grundlag for kraftige Midler til Opretholdelse af Ro og Orden her i Landet. Det Formaål vil jeg fremme. Og jeg vil ogsaa, hvis det skulde blive nødvendigt, gøre det paa den Maade, at jeg opløser en eller anden Organisation; men det bliver først, naar en saadan Organisation efter Lovens Vedtagelse har gjort sig værdig dertil, saa det kan jeg ikke have taget nogen Bestemmelse om i Forvejen.

Dernæst spurgte det ærede Medlem Hr. Kristen Amby mig, hvordan jeg kunde faa Stykke 1 og Stykke 2 i § 1 i Forslag til Lov om visse Sammenslutninger m. m., saaledes som denne Paragraf nu er foreslaaet affattet, til at rime sammen. I § 1 staar der:

„Sammenslutninger eller Korps, som har til Hensigt ved ulovlig Magtanvendelse at øve Indflydelse paa politiske eller offentlige Anliggender, er forbudt.

Hensigten anses særlig tilkendegivet ved, at Sammenslutningen eller Korpset ved Udrustning med Vaaben eller Redskaber, der kan anvendes til Indøvning i Brugen af Vaaben, ved militær lignende

Organisation og Afholdelse af militæriske Øvelser i Særdeleshed gøres egnet til Benyttelse ved Magtanvendelse.“

Meningen med denne Bestemmelse forekommer mig ganske klar. Det er den, at Sammenslutninger, som skaffer sig Vaaben og indøver deres Medlemmer, paa Forhaand er mistænkt for at have til Hensigt at anvende disse Vaaben til Magt. (*Kristen Amby*: Det er vi enige i). Og saa vil der blive skredet ind imod den. (*Kristen Amby*: Der staar noget mere). Ja, der staar noget mere, men dette er Hovedsagen, og det er det, det kommer an paa. Det er meget let at forstaa. Jeg tror, man skal gøre sig megen Umage for at komme i Vilderede med Forstaaelsen heraf.

Jeg har derefter nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Pürschel. (Op-hold). Da jeg ikke kan finde mine Optegnelser, maa jeg gøre det efter Hukommelsen. I Betænkningen har det ærede Medlem Hr. Pürschel tilladt sig nogle Bemærkninger, som jeg ikke vilde ønske, hvis de var henvendt til mig alene; men da de tillige er rettet imod Embedsmænd i Centraladministrationen, og naturligvis specielt Embedsmændene i Justitsministeriet, og da jeg som Justitsminister naturligvis maa væge disse udmærkede og dygtige Embedsmænd, som samvittighedsfuldt opfylder deres Embedspligt og gør deres Arbejde, mod at blive fornærmet af dette høje Ting som ogsaa af andre, og navnlig naar det sker gennem Udtalelser i en Betænkning, da jeg maa det, skal jeg tillade mig over for det ærede Medlem at udtale følgende:

I Bemærkningerne til det af mig fremsatte Lovforslag om Tillæg til Straffeloven siges, at en fornærmelig Omtale af Embedsmænd „vil, da Bestemmelsen i Borgerlig Straffelovs § 121 efter sit Indhold kun rammer Tilfælde, hvor Fornærmelsen er fremsat ved direkte Henvendelse til Tjenestemanden, som Regel alene kunne straffes under en af den fornærmede anlagt civil Injuriesag efter Straffelovens § 267, jfr. § 275“, som siger, at offentlig Paatale dog kan finde Sted, naar Fornærmelsen er saa grov, at hvis den var sandfærdig, vilde den koste Embedsmanden hans Stilling, men ellers er den privat Paatale undergivet.

Om denne Udtalelse i Lovforslagets Motiver har det ærede Medlem sagt, at den var utilstrækkelig, og at man havde holdt skjult for Rigsdagen, at der ogsaa var andre Midler til at skride ind, og han har rettet dette ikke alene mod mig personlig, men ogsaa mod Ministeriet. Det er altsaa min Grund til, at jeg siger til det ærede Medlem, at denne